

Som om ingenting har hänt..

Finner mig själv sittandes i en bar
med 35 av mina kollegor,
de skrattar, leker lekar och dricker öl.
Jag finner mig själv en stund senare
inne på toaletten med ångesten i bröstet,
jag gråter tyst, men våldsamt.
Om de ändå hörde, visste och förstod.
Men ingen märker något
och jag går tillbaka ut
som om ingenting har hänt.

Finner mig själv i en smutsig, illaluktande säng
med en mycket äldre man,
han tar på mig
fast jag har sagt nej så många gånger.
Jag orkar inte stå emot längre
och jag bara ligger där.
Och jag gråter ljudlöst
medan han tränger in i mig.
Jag känner mig smutsig, äcklig och värdelös.
Men jag fortsätter att skratta
och går till jobbet dagen efter
som om ingenting har hänt.

Finner mig själv sittandes i telefon med en nära vän,
jag berättar hur glad jag är
och hur mycket bättre allt känns,
för att det är enklast så.
Faktum är att jag är inte okej,
ingenting är okej.
Saknaden är fortfarande min största fiende
och kärleken större än någonsin.
Men jag pratar vidare om lyckan
som om ingenting har hänt.

Finner mig själv på jobbet
pratandes med kunder,

inom mig går någonting sönder samtidigt.
Men ack, så duktig jag har blivit på att dölja det
och fortsätta jobba
som om ingenting har hänt.

Finner ett tomrum inom mig
som aldrig riktigt blivit fyllt,
jag saknar kärlek något enormt.
Predikar om hur fantastiskt det är att vara ensam
och hur härligt livet är,
på insidan dör jag långsamt.
Saknar att bli omhändertagen av någon som älskar mig,
saknar känslan av att någon älskar mig,
saknar att bli överöst med kärlek,
hatar ensamheten mer än något annat.
Men jag ignorerar tomrummet
som om ingenting har hänt..

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Emma Katharina med Poeter.se id #41616 innehar upphovsrätten